

Владимир
Кецмановић

Огањ и келија

— Laguna —

Copyright © 2024, Владимир Кецмановић
Copyright © овог издања 2024, ЛАГУНА

А било их је, Господе мој

Тринаест на земљи
И дванаест на Небу

Један у паклу
И један на Голготи

А били су и биће јер јесу
Једно кад скупиш три прста

Ко васколико зрно соли

I

Пламен је спржио цркву
Упалили су га људи са чалмама

За ватром су остале кости
Да играју коло са вранама

То било је у пољу
Где расту жито и винова лоза

Овде, под келијом, изникла је црква
Око ње све у камену

Ту расту бршљан и борови
Брсте их пчела и коза

Ту нема људи са чалмама
И нема места пламену

Једном, кад људи са чалмама дођу
Поскидаће их са глава

Поклониће се крсту, доле, пред црквом
Као да им је слава

II

Пре, много пре спаљене цркве
И спаљеног манастира

Људи са чалмама купише харач
У житу и у крви

Жито морамо
Крв не смијемо
Рекла је мајка Ана

У намастир, у Завалу
Тамо, код брата Серафима
Кумим те Богом, Петре
Одведи нашег Стојана

Брат си ми, а ово ти је син
Моја крв и моја кост
Што ћу но му склониште дат

Тако ће игуман Серафим

Дао бих му га и да ми род није
То је Божија милост

А ти, мали, Стојану рече,
Да слушаш и да испомажеш

Крух да зарадиш, то се мора
А остало је на теби

Ако овде Господа пронађеш
Можда постанеш поп

Ако га пронађеш дубоко у себи
Онда ћеш да се миропомажеш

Завала не беше питомина
Као ни родни Мркоњићи

У оно мало земље
Тешко ће ницати и кромпир

Али ту, међу стенама
У каменом манастиру и каменој цркви

Стојан пронађе мир

III

Овде, у келији, и лети је свеже

Као од пожара зулумћарског
Камен штити од звиздана

Овде, у келији, ни зими није ледно

Дебеле стене, пастирско ћебе
Танко, што уз тело приања

Ко помен огњишту угашеном
Штите од мразног бријања

Доле, пред црквом, лети је врело

Зној из тела у тело
Утерује тешку жеђ

Доле, пред црквом, зими је студено
Мраз се као чума увлачи у срж

Кад од врућине, кад од зимоморе
Ту само што душа не ишчили
Из ћоравих и кљастих

Али кад се Владика испосник
Међу невољнике из келије спусти

Зрак зими тоpline, лети свежине
Као да међу њих испусти

А када им Владика подвижник приђе
И спусти руку на чела

На слепе очи
Згрчене руке

На шепаве ноге
На болне кости

Топлина огња небеског
Што из даљине келију греје

Свежина вихора небеских
Што кроз стење келији хлад дају

Зауставе грозницу, угасе жеђ

Почну да се опуштају згрчене руке
Да се исправљају шепаве ноге

Из костију ишчили бол

Слепе очи прогледају